

Vi begyndte på bar bund

Når man ad hovedvejen fra København til Vordingborg har passeret den gamle Rønnede Kro og nærmer sig Tappernøje, ser man et lille skilt, hvorpå der står Lestrup.

På disse kanter hører den fantastisk populære amatør-champion Jens Jensen og hans brødre, Einer og Jacob, hjemme. Jens Jensen og hans familie bor på »Ellegården«, den fædrene gård. Som nabo har han Einer, mens tvillingbroderen Jacobs gård på 37 tdr. land ligger et stykke derfra.

☆

Det sidste stykke vej til »Ellegården« er ikke meget andet end et par hjulspor, og der er ikke spor herskabeligt over hverken indkørsel eller længer, men der er noget stille og fredfyldt over det hele. I bløde kurver hvælver de store græsfolde sig i ly af en skov med højstammede bøgetræer, og på gårdspladsen, hvor fede gæs vralter side om side med høns, smågrise og en gedebuk, står mælkevognen.

☆

Skoven falmer trindt om land, og fuglestemmen daler... Nattefrosten er så småt begyndt at bide, og træerne har mistet bladene. Skumringen er på vej, og Jens Jensen kører det sidste læs roer hjem til gården.

Der har været talt og skrevet meget om »selvbinderhestene«, der til hverdag anvendes som brugsheste hos »Bønderne fra Lestrup«. De tider er imidlertid forbi. På »Ellegården« gør traktoren den største del af arbejdet. Nu om dage er det mest slæbet i den årle morgen med den tunge mælkevogn fra gård til gård og videre til mejeriet, der giver Jupiter, Petress Axworthy, Old Pinero og alle de andre succestravere lejlighed til rigtig at lægge sig i selen. Efter mælke-

turen er hestene godt trætte, men det må være en sund træthed. Disse heste lever et muntert og ind imellem virksomt liv, og det bekommer dem vel.

Fra barnsben stod Jens' hu til heste. Som ganske ung plagede han forældrene for at få lov til at blive travtræner. Det

kunne man læse, at Lestrupfolkene eventyr var endt.

☆

Det er Jens, der kører, og Jacob »stikker ud«, har man hørt folk sige om de to tvillingbrødre. Hvis Jacob har »stukket ud«, har det i hvert fald ikke været for Jens, som udmærket kender penges værdi og ikke rutter med dem. Man skal enten køre eller også spille. De to ting kan ikke forenes, siger han.

Men Jens Jensen har godt nok tjent penge på spil. Mange endda. Dem tjente han den dag, Tilly Brooke blev fordret, og han derfor ikke kom til at køre den.

☆

I tidens løb er der også ind imellem blevet »skumlet« om doping. Jens Jensens resultater i år har slået en pæl igennem ethvert rygte af den art. Han har vundet så mange sejre og med så mange forskellige heste, at der skulle meget store portioner medikamenter til, og de kunne ikke fremskaffes, uden det blev bemærket.

Han selv ryster blot lidt med hovedet, når man nævner ordet doping. Sådan helt bestemt er jeg ikke inde i dette doperi, siger han. Jeg aner dårligt, hvad det er, men det er sikkert noget skidt, man skal holde sig fra. Mine heste behøver heller ikke den slags stads.

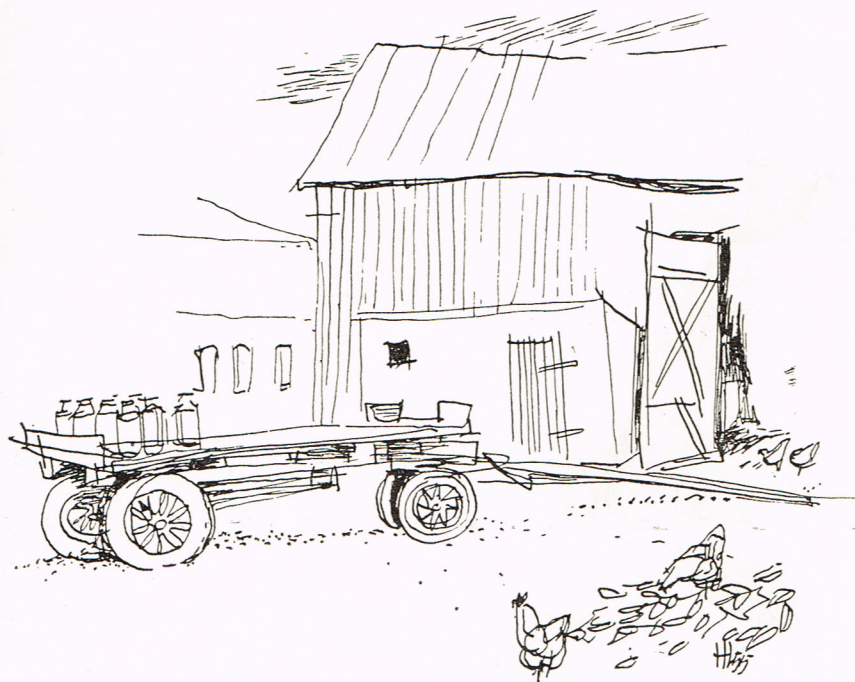
Og rolige er hestene fra Lestrup. Nogle mennesker er født med hundetække. Jens Jensen har hestetække. Når han går ud til den store fold med de mange heste og råber: Kom så, kom så, kom så med jer, kommer flokken småtravende op til ham.

Det gør heste altid, siger man. Ja vist, men Jens' heste kommer for at blive »nulret« lidt; og når de skal hjem til stalden, foregår det nok så hygsomt. De



nytter ikke en bitte, du plager, sagde gamle Frederik Jensen, og moderen var af samme mening. De gik dog med til, at Jens på dyrskuer fik lov til at køre i landboløbene.

Så kom den dag, hvor det store spring blev gjort. Jens skulle til bys og være med i rigtige travløb. Allerede i sin anden start vandt han med Ulvia. Sommeren igennem gik snakken i staldene og på tilskuerpladserne om »selvbinderhestene«. De fleste så på succes'en som et stjernesked, og da sæsonen sluttede,



kan kun komme ind i længen en ad gangen. Alle kender logiet. Forholdene er små, og det kan være lidt af et puslespil at finde ind i boksen, men de finder ud af det. De sidste i køen forslår ventetiden på gårdspladsen med at titte ind ad vinduet til Jens' kone, som står i køkkenet.

☆

Nye heste er kommet til i årets løb. Stewardessen blev med det samme anerkendt ude i folden, men Primavera var de andre heste ikke meget for at have med at gøre, og de første dage måtte Jens Jensen lade den gå alene i en lille fold.

På travbanerne passes hestene på bedst tænkelige måde, og de er som oftest velnærede. For velnærede, mener Jens Jensen. Han taler i hvert fald om, at nogle af dem har for meget fedt om hjertet og for lidt med sener og muskler. Hos ham taber de sig hurtigt. De får ikke noget at æde, siger nogle. Gør de ikke det, siger Jens. Da æder de da ellers mere og mere, jo længere de har været her. Det skulle vel ikke være, fordi de render ude i den friske luft og får motion. Tykke mennesker taber hurtigt pusten, når de skal op på 4. sal, og for fede heste kan ikke stå distance. På »Ellegården« er der heste, som ligefrem er grovædere. Appetitten daler både hos dyr og mennesker, når der er noget i vejen. Enten det så er med helbredet eller humøret.

☆

Der er folde med græs på så godt som al gårdens jord, men alle familiens heste

er der ikke plads til. Nogle af dem er hos Einer og andre hos Jacob.

Einer er god ved sine dyr, siger Jens, men han nævner ikke at skille sig af med dem, når de får det for svært i løbene.

Jens Jensen er godt nok klar over, at »den røde lygte« er hængt ud på »Ellegården«. Han kunne have nødig at få en gård til, men den koster ca. 150.000 kr., så det bliver der ikke noget af. Men vi har fået badeværelse med fliser, siger den unge fru Jensen, og manden tilføjer: Og næste sommer skal vi have bygget en stor, fin stald. Den, vi har, tager sig jo ikke ud, nej den gør ikke, men husk på, jeg er begyndt på hel bar bund.

Jens Jensen sender tit sin fader en tanke. Det er synd, han ikke nåede at opleve det her, sukker han. Den gule trøje var faders idé. Han holdt så meget af de gyldne kornmarker. Gult var hans yndlingsfarve. I de kommende år slår vi ind på opdræt. Det ville have glædet ham. Fader købte Alex, men det var det rene skidt. Den kunne ikke bruges som avlshingst, og den blev slået ned. I stedet for har vi Cavalier, der er helbroder til derbyvinderen Bellwood.

Cavalier er noget så skikkelig. Børnene leger med ham, og han går af og til for ploven i marken. Vi sår hvert år nyt græs. Det er bedst. Skær hovedet af den Cavalier, har man sagt til mig. Det bliver der ikke noget af. Plaggene er lige så skikkelige som faderen, og alt hans afkom kan da rende. Forleden fik vi en check på 500 kr. i opdrætterpenge, og i går kom der en på et par hundrede

kroner fra Jylland. Det er mest Rikkitikki, som har tjent penge derovre.

☆

På »Ellegården« er der ikke nogen træningsbane. Terrænet er for bakket, og der kan ikke trænes med plaggene. I år er der kun en enkelt, Ulla Speedway, men fremover venter Lestrup-folkene, der skal komme 5—6 føl om året.

Plaggene skal ind på banen hos trænerne og lære noget. Det er ikke noget, vi magter. Helst skal de sælges på åringsauktionen. Får man omkring 1500 kr. for en plag, kan man lige så godt have heste som kører. En enkelt 2-åring har Jens Jensen dog tænkt sig at beholde. Det er ellers travsikre og speedige heste, han er ude efter. Traverser, der kan deres ABC, men som mangler lysten. Er de ikke travsikre, kan de vel blive det, tilføjer Jens Jensen.

☆

Dette hersens med 8-timers arbejdsdag lader sig ikke gøre her på stedet, men det er jo ens eget, man går og roder med. Turen til Ålborg var lige ved at være lovlig hård.

Det ville være rart med en bro til Ålborg, mener Jens Jensen. Så kunne man en gang imellem smutte derover. Det er så mageløs flinke folk derovre. Vi tog af sted fredag aften omkring kl. 19 og kom til banen lørdag morgen sådan ved 6-tiden. Trænerne sagde: Han vinder ikke efter den tur; men det gik alligevel. Men det var jo trøttende sådan at være på farten i et par døgn.

☆

Det er ikke sølvtøj, der samles på hos familien Jensen. Derimod bugner skufferne af avisudklip fra de sidste 12—15 år. Også mange breve, som beundrere af Jens har sendt til ham, er gemt. Desværre har enkelte meget lidt modige travinteresserede ikke generet sig for at sende truselsbreve og serier af skældsord til Jens Jensen. Disse skriverier er gemt som det, de er: tegn på misundelse eller det, der er værre.

Mine heste bliver vanrøgtet, meddeltes det i vinter til »Hestens Værn«, siger Jens Jensen. Angiveren var anonym. De kom og så på hestene ude på Amager. Den er i orden, sagde de. Jeg spurgte dem, som kom for at undersøge mine heste, om de troede, sultne og forfrosne dyr kunne gå så godt. Næ, sagde de. Det tror jeg heller ikke, sagde jeg. De var flinke nok, men jeg synes ikke, det er rigtig pænt med sådanne forsøg på at skade os.

☆

Kører Jens Jensen hårdt i løbene? Publikum synes det ikke. Engang i efteråret vandt han lidt uventet med Osa B.,



som havde stort tillæg. Da han fik startlisterne at se, blev han klar over, at der kun var en vinderchance, hvis han kørte »indenom« hele vejen, og så gjorde han det, men uden at genere nogen. Derimod er han selv blevet generet mere en een gang. Uden at finde på at gå i tårnet og klage. Beklagelser er ikke hans stærke side. Alt tages i den rækkefølge, hvori det kommer.

I Charlottenlund startede han en dag med Petress Axworthy. Den stod helt alene allerbagest, og der var et »huk« fra Petress Axworthy op til de andre. Petress Axworthy, løbets favorit, kom fint fra start, men pludselig sprang den. De færreste så, at en dreng fra inderkredsen løb over banen lige foran Petress Axworthy, som blev sky. Jens Jensens eneste kommentar bagefter var. Tænk, hvad der kunne være sket med drengen, hvis vi var kørt lige ind i ham.

☆

Startvognsløb er mad for Jens. Det giver en retfærdig start, siger han. Startsnoren kan hestene fra Lestrup ikke rigtig lide, den minder for meget om de elektriske hegn. Kommer de snoren for nær, springer de. Undertiden over den.

Jens Jensen kører så godt som aldrig et afventende løb. Det er bedst at komme i spidsen, siger han. Der er ingen, man skal udenom, og man slipper for de hårde spor i svingene. Men det kan koste at komme i spidsen, tilføjer Jens.

Har sæsonen givet overskud? Jo, det må siges, men skattevæsenet skal nok hitte os. De er blevet meget travintereserede, skattefolkene. Der spindes dog ikke guld i lange baner, selv om vi en enkelt måned kørte 12.000 kr. ind. Der er mange udgifter.

Da vi fik Primavera, måtte vi sælge nogle grise for at få plads til hende. Jagten er skrumpet ind til ingenting. Ingen roer, så ingen hjorte. Tiden mangler også. Lidt småvildt blev det til den første jagtdag. Vi skød 25 fasaner og en snes harer.

☆

Det er ikke med klassetravere, Jens Jensen og hans broder Einer igennem

årene har fejret triumfer, og i første omgang blev der ikke lagt vægt på kvaliteten, da der skulle opdrættes travere hos Fr. Jensen og hans sønner. I dag tæller stalden seks følhopper, og flere kommer til, når de hopper, som i øjeblikket er aktive travere, ikke mere kan svare sig som væddeløbere. Til foråret skal Cavalier bedække Pierrette Bingen, Marie Louise, Ninon Ferdinand, Dear Lady, Jonna Speedway og Iris Speedway. Et par af hopperne kan det dog godt være, vi finder en anden hingst til, siger Jens Jensen.

Det var synd for Jonna Speedway, at hun blev syg. Hun er noget så mageløs flink. Børnene kører tit med hende. Jonna skal nok få noget afkom med en god karakter. Og så er blodet også godt hos vore hopper. Speedway'erne som følhopper taler travfolk da pænt om.

Er det ikke ved at gå lidt over gevind på »Ellegården« med alle de heste, for der er dårligt plads til dem.

Det med pladsen stemmer. Vi kan ikke ha' fler'. Det er rigtig nok. Ded er'et. Men se, der er denne hersens vandrepokal. Den sku' jo gerne vindes til ejendom. Og så ser Jens Jensen lidt på den kæmpestore, flotte pokal, som »Amatørklubben« har udsat til årets champion. To andele har Jens Jensen i den, og der skal tre til.

Jeg må nok have et par nye heste at køre med næste år også. Bliver jeg igen champion, er pokalen min. Hvor ville far være blevet glad for den.

☆

På et bord står en stor porcelænsfigur, som »Travets Publikum« i fjor gav Jens Jensen for hans indsats i årets løb. Det er en arbejdshest med seletøj. Den har været kostbar.

Sådan en koster mange penge, siger Jens Jensen. Det kan være meget godt. Det er bare ikke det, vi tænker på, når vi ser på den. Næ, den fik jeg af publikumsforeningen, og se, det er det bedste ved den.

— Og så nikker hans kone og siger: Jens er så glad for den, og det er jeg også, og når jeg ser hen på den, blæser jeg på de anonyme breve.

Mands vilje, mands himmerig, siger et gammelt ord. Det stemmer for Jens Jensens vedkommende. Han er langt fra kommet sovende til sin succes. Hans kone synes, det må være et slæb for ham, men han kan lide det. Sådan vil han have det, siger hun.

Også hans søndag er slid fra morgen til aften. Turen ind til hovedstaden tager så godt som hele dagen. Alene turen frem og tilbage varer op imod fire timer. Jens og broderne tager den hårde tårn, og så bliver jeg hjemme og passer gården. Hjælp har vi ingen af, føjer fru Jensen til.

☆

Hans 100. sejr ville jeg dog se ham vinde, så for en gangs skyld kørte jeg med nogle bekendte med ind til Charlottenlund. Vi regnede med, at Petress Axworthy kunne vinde. Det gjorde den bare ikke. Det kom ikke til at spille nogen rolle, for Rispijen havde forinden skaffet jubilæumssejren.

Jeg syntes, dagen skulle fejres. Vore bekendte var med. Vi kørte ned i Nyhavn. Så holdt vi ud for et af de her steder dernede, og så sagde Jens: Nu er vi der. Jo, han kan godt finde på narrestreger, for det var slet ikke der, vi skulle hen.

Var det ikke, siger Jens. Det var lige ved at blive Wivex, men det blev det heller ikke. Næ, vi gik ind, hvor vi kunne sætte os ved et bord med alskens dejlig mad, og så festede vi der. Sådan i al beskedenhed forstår sig.

Det var en dejlig dag, skyder fru Jensen ind.

Ded var'et, smiler Jens. Det bliver også en stor dag, når vandrepokalen bliver vor. Vi håber, det går, men nu får vi se. Man må tage tingene i den rækkefølge, de kommer.

Det har vi gjort hidtil, siger Jens'es kone, og hun fortsætter: Vi er enige om, at travsporten har givet os mange glæder og endnu kun få skuffelser, for dem er der også nogle af. Men Jens skal nok klare sig. Han ved, hvad han gør, og vi herhjemme stoler altid på ham.

Aage Rasmussen.

